

Eulàlia Canal

L'arbre de les històries

Il·lustracions de Bartomeu Seguí

1

La nit de Reis

Era la nit de Reis i queia una neu fina com un polsim de sucre.

A les cases, algunes ombres silencioses tragiaven paquets.

Els carrers eren buits. O gairebé buits.

Vaig travessar el carrer en direcció a la biblioteca. Havia recordat que la finestra de la sala havia quedat oberta. No volia que el fred entrés a dins i que els llibres arrepleguessin un refredat.

Les meves botes deixaven les empremtes a la neu. De sobte, al costat de les meves petjades vaig

veure unes empremtes menudes que es dirigien cap a la biblioteca. Potser eren d'un gat o...

Vaig alçar la vista, hi havia una ombra estranya i immòbil davant la porta de la biblioteca. Què podia ser?

Vaig somriure tot pensant que potser els Reis, encara que jo ja fos gran, m'havien deixat un sac de carbó.

A tres passes de l'entrada vaig distingir uns peus nus i uns cabells llargs.

Era una nena que seia a la porta de la biblioteca i s'abraçava les cames amb els braços.

Tenia glaç a la punta dels dits i els cabells gebrats.

Una esgarrifança em va recórrer l'espinada.

Vaig obrir la porta de la biblioteca i la vaig convidar a entrar. Vaig córrer a tancar la finestra i a encendre l'estufa. Li vaig donar una manta.

Els seus cabells van retrobar el color i els llavis, el somriure.

Aquell somriure, aquells ulls em recordaven vagament algú, però els meus records sovint eren esgrogueïts i boirosos.

Aleshores vaig dir:

–Jo em dic Jonàs, i tu?

Ella em va mirar. Tenia els ulls negres com la nit i la pell blanca com la llet.

–Em dic Lluna.

–Lluna... és bonic!

–I doncs, que t’has perdut? –vaig preguntar.

Va fer que no amb el cap i va dir:

–Busco l’arbre de les històries.

L’arbre de les històries! Em vaig sentir commogut per aquelles paraules, com si em retornessin d’un somni llunyà.

L’arbre. Al bell mig de la sala de la biblioteca s’hi alçava un arbre, gruixut i fort com un roure. Creixia amunt desplegant-se amb centenars de branques. Ningú no s’explicava com aquell arbre podia viure entre quatre parets. Era un misteri. Havia aparegut de sobte una nit i les arrels havien trencat les rajoles. Eren coses que passaven quan la Itsar era al meu costat i la seva veu omplia la biblioteca d’històries. De màgia, també.

Les bones històries són com llavors, poden prendre vida en qualsevol moment, deia ella.

D’això, ja feia uns quants anys.

La Lluna es va aixecar i es va acostar al tronc.

Després va passar els seus dits petits per les arrugues de l'escorça i va dir:

—És just el lloc que buscava.

Es va enfilem arbre amunt fins al primer replà de branques, va estirar el cap mirant enlaire i es va adormir sense pronunciar ni un mot més.

2

Càpsules de lectura

Em vaig pessigar. Aquella criatura era real o estava somiant? D'on dintre havia sortit? On eren els seus pares? Què era això de l'arbre de les històries? I què se suposava que havia de fer jo? Desitjava despertar-la i cosir-la a preguntes.

M'hi vaig apropar per fer-ho, però la seva respiració desprenia tanta placidesa i quietud que no em vaig veure amb cor de trencar-li el son.

Per sort, l'endemà era festa, el dia de Reis, i ningú no m'esperava enlloc. Tenia molt de temps per pensar.

–I tu què mires? –vaig dir al mico del llibre que havia quedat obert als peus de l'arbre–. Segur que ha estat el Nanuk que t'ha deixat aquí. Sempre ho deixa tot escampat com si fos a casa seva. El proper dia no el deixaré entrar –vaig remugar.

Tot i així, sabia que sí, que el deixaria entrar, i encara més si era l'hora del conte.

L'hora del conte era un moment màgic.

Almenys, ho havia estat.

Ara semblava que tots plegats tenien coses molt millors per fer. Això a vegades m'entristia, però ben mirat en tenia prou amb el Nanuk i el Juli. Ells no hi faltaven mai.

Ni la Lina, és clar.

La Lina, la mestra de l'escola de Bufapolls, era la persona que més utilitzava la biblioteca del poble.

Què passaria el dia que no vingués ningú? Això, no volia ni pensar-ho.

A Bufapolls havien canviat moltes coses últimament. Massa.

Tot havia començat amb la gran notícia a la premsa:

Ben aviat, les llibreries i les biblioteques desapareixeran. Els llibres seran substituïts per les innovadores càpsules de lectura.

Jo vaig riure. No m'ho volia creure, però la gent del poble que havia estat a ciutat explicava això de les càpsules. Cada càpsula era un llibre. Triaves el llibre i només calia que t'empassessis la càpsula, glup, en cosa d'un segon. Era la ximpleria més gran que havia sentit mai.

I després, aquell local cibernètic just davant de la biblioteca. Cada tarda s'omplia de canalla. Pantalles i jocs. Poca conversa i molt soroll.

Res més lluny del silenci plàcid que respiraven els llibres.

Res més lluny de tot allò que em va ensenyar la Itsar.

Em vaig tornar a mirar la Lluna i vaig sospirar.

Jo ja no podia tenir cura de ningú. Si aquella nena hagués vingut quan hi havia la Itsar i res m'esgarrapava l'ànima, aleshores sí, però ara...

3

El bagul del tresor

Em vaig apropar al bagul del racó. El meu secret. El tresor. El bagul on guardava els llibres més màgics i, també, les històries que em contava la Itsar i que jo mateix havia escrit.

El Nanuk em preguntava moltes vegades què hi guardava. Jo li deia que eren llibres vells i maldreços.

I ell, tossut:

–I per què els tens tancats amb clau?

I jo cada vegada m'havia d'inventar alguna cosa. Un dia li vaig dir que hi havia ratolins i que no volia que es passegessin per la biblioteca.

Això encara va empitjorar les coses, i sovint em deia:

–M’agradaria tant conèixer aquests ratolins!

O bé:

–Podríem convidar els ratolins a escoltar el conte, què et sembla?

El Nanuk és així. Ja l’anireu coneixent.

Vaig comprovar que la Lluna dormia, em vaig treure la clau de la butxaca i vaig obrir el bagul.

Vaig escollir el conte del *Peter Pan*. Aquell nen inquiet que no volia créixer i que sempre tenia el cap ple d’aventures i somnis.

Vaig obrir el llibre i ell, ràpid com un llamp, no va tardar ni un segon a aparèixer. Jo vaig anar de dret al gra:

–I tu, Peter Pan, què en faries, d’una criatura com aquesta?

La va mirar i la va olorar, i després, amb un somriure entremaliat, va dir:

–L’ensenyaria a volar. Potser és una fada.

Allò no em servia. Com sempre, el Peter Pan feia volar coloms.

Vaig tancar el llibre i vaig agafar el llibre de *Charlie i la fàbrica de xocolata*. El Charlie, que era un nen d'allò més assenyat i responsable, potser ho sabia. L'olor de xocolata em va entrar al nas. Em reconfortava. Em vaig llepar els llavis. Mmmm, que bona!

–Bon dia, Jonàs! –era la veu del Charlie.

–Hola, Charlie! I tu, coneixes aquesta nena?

El Charlie va treure el cap per mirar-la i va dir:

–Sembla un àngel. Jo compartiria amb ella la meva xocolatina.

–Un àngel! Ets un ingenu, Charlie.

Aleshores, una veu va fer darrere meu:

–Jonàs!

–Ah, no, Mary Poppins dels plugims, tu no, ja sé què em diràs.

La Mary Poppins, la mainadera que tots els nens desitjarien tenir, obria el seu llibre amb el paraigua i sempre tenia coses a dir.

–Jonàs, necessites una brúixola.

–Una brúixola? I què dintre vols que en faci, d'una brúixola?

–Fer la volta al món en un minut...

–Quin mareig!!!

Vaig tancar el llibre de la Mary Poppins per no sentir-la, i el vaig posar a sota de tot.

–Estic perdut –vaig remugar.

–Ep, perdut? –va fer una veu des del fons del bagul–. Quina paraula és aquesta? Au, anem a fer una coca per esmorzar.

Era la Pippi. La Pippi Langstrump, la nena més esbojarrada i divertida que he conegut mai. Sempre sortia del lloc menys esperat. A dins del seu llibre, hi parava ben poc.

–No puc pensar en coques, amb aquesta nena aquí –li vaig dir.

–Si té son, deixa-la dormir. Aquesta criatura fa cara de saber el que es fa.

–Potser tens raó, Pippi, estic tan cansat!

A fora clarejava. Vaig tornar a tancar el bagul i em vaig asseure a l'arrel de l'arbre. I un son llarg i dolç em va raptar.

Molt llarg.